

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/148/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8614200738
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandrává
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8614200738.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o. Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti odporcovi Q. Q., nar. XX.X.XXXX, bytom W. X. XXXX/XX, XXX XX W., štátny občan SR, za účasti vedľajšieho účastníka Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42176 778, zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, o zaplatenie 6.245,75 Eur s príslušenstvom, o odvolaní vedľajšieho účastníka na strane žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 6C/35/2014-82 zo dňa 28.10.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

Z r u š u j e sa rozsudok a vec sa v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 6.245,75 Eur spolu s úrokom z omeškania zo splátok za obdobie od 02.03.2010 do 10.05.2011 vo výške 61,30 Eur a s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 6.245,75 Eur od 11.05.2011 do zaplatenia a trovy konania vo výške 1.799,05 Eur na účet jeho právneho zástupcu TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., č. 0634180664/0900, IBAN: SK 1109000000000634180664, SWIFT kód: GIBASKBX vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s., VS: 621065130, to všetko v mesačných splátkach po 80,- Eur vždy do 20. dňa v mesiaci od právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia jednej splátky. Vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania nepriznáva“.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že skutkovo mal za preukázané, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 Občianskeho zákonníka došlo k postúpeniu pohľadávky z pôvodného veriteľa Slovenskej sporiteľne akciová spoločnosť na žalobcu, konkrétne aj pohľadávky voči žalovanému. Ďalej mal za preukázané, že postupca a žalovaný uzatvorili dňa 01. 02. 2007 Zmluvu číslo 6210 65 130 (ďalej len „zmluva“) ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe uvedenej zmluvy poskytol veriteľ žalovanému peňažné prostriedky a dlžník sa zaviazal splácať peňažné prostriedky. Ku dňu postúpenia pohľadávky predstavoval dlh žalovaného sumu 8.013,96 Eur a pozostával z istiny a úroku z omeškania. Podľa zmluvy poskytol veriteľ žalovanému úver vo výške 4.979,09 Eur a mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 75,25 Eur vždy ku prvému dňu v mesiaci. Mal za preukázané, že splátky sa stali splatnými dôsledkom mimoriadnej splatnosti úveru dňa 10. 05. 2011. Na takto zistený skutkový stav prijal právny názor, podľa ktorého je zrejme, že si žalobca uplatňuje pohľadávku zloženú zo splátok splatných po dátume 24. 03. 2011. Právny predchodca musel tak postúpiť pohľadávku ako celok a nielen časť pohľadávky a zmluvný vzťah so žalovaným bol ukončený ešte pred dátumom postúpenia pohľadávky.

Vychádzal tiež z toho, že žalovaný svoj dlh uznal.

Poukázal na ustanovenie § 153 a § 157 ods. 4 O.s.p. a § 160 ods. 1 O.s.p. dlžnú sumu povolil splácať žalovanému vo výške 80,- Eur mesačne s prihliadnutím na jeho zlú finančnú situáciu.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a priznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania, ktorá pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku a z trov právneho zastúpenia.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník na strane žalovaného. Mal za to, že prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci a nesprávne právne vec posúdil. Poukázal na to, že rozsudkom pre uznanie nemožno rozhodnúť spor, ktorý účastníci nemôžu skončiť súdnym zmiernom podľa § 99 ods. 2 O.s.p. súd zmier neschválil, ak je v rozpore s právnymi predpismi. V prejednávanej veci by súd nemohol schváliť zmier, ktorým by nepriznal plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok a akceptoval obchodné praktiky dodávateľa.

V odvolaní ďalej uviedol, že žalobca nie je subjektom, ktorý predmetný úver poskytol. Postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a následne riadiť aj § 92 ods. 8 zákona číslo 483/2001 Z.z. o bankách. Ukončením úverového vzťahu formou vyhlásenia mimoriadnej splatnosti sa všetky splátky ktorých splatnosť ešte práve týmto úkonom stávajú splatnými a až v tomto momente môže banka platne postúpiť svoju pohľadávku na subjekt, ktorý bankou nie je. Poukázal na to, že Národná banka Slovenska žalobcovi nevydala bankové povolenie, a preto nie je oprávnený ani na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Má za to, že nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou žalobca, pretože zmluva o postúpení pohľadávky nie je platná, keďže nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie úverov. Je zrejmé, že si žalobca uplatňuje sumu vyššiu než je výška nepremiľčaných splátok, avšak súd nepostupoval podľa § 5b zákona číslo 250/2007 Z.z. kedy mal z úradnej povinnosti prihliadať k premiľčaniu nárokov. Z uvedených dôvodov navrhol, aby napadnutý rozsudok bol zrušený odvolacím súdom a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd odmietol odvolanie vedľajšieho účastníka v zmysle § 218 ods. 1 písm. b) O.s.p. Zastáva názor, že bez súhlasu hlavného účastníka je i právne neúčinné a odvolanie vedľajšieho účastníka by malo byť odmietnuté ako neoprávnenou osobou.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v súlade s ust. § 212 ods. 1, § 214 ods. 1 O. s. p. (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku (§ 219 O. s. p.), ani pre jeho zmenu (§ 220 O. s. p.).

Podľa § 202 ods. 1 O.s.p., odvolanie nie je prípustné proti rozsudku vydanému na základe uznania alebo vzdania sa nároku a proti rozsudku pre zmeškanie okrem prípadov odvolania podaného z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie takého rozhodnutia, alebo z dôvodu, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd tak vec prejednal vychádzajúc z toho, že prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil, ako aj z dôvodu, že neboli splnené podmienky na vydanie rozsudku pre uznanie.

Prvostupňový súd rozhodol vo veci s poukazom na uznanie žalovaného, ktoré mal učiť 28.10.2014 s tým, že „vlastne svoj dlh uznávam čo do dôvodu aj do výšky“.

Podľa § 153 ods. 1, 2 O.s.p., súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti. Súď môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú, iba vtedy, ak sa konanie mohlo začať aj bez návrhu alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi.

Podľa § 153a ods. 1, 2,3,4 O.s.p., ak počas konania žalovaný uzná pred súdom nárok uplatnený žalobou alebo jeho základ alebo ak sa žalobca vzdá pred súdom svojho nároku, súď rozhodne rozsudkom na základe uznania alebo vzdania sa nároku. Rozhodnúť spor rozsudkom na základe čiastočného uznania

nároku možno len na návrh žalobcu a na základe úplného alebo čiastočného vzdania sa nároku len so súhlasom žalovaného. Rozsudkom na základe uznania alebo vzdania sa nároku nemožno rozhodnúť spor, ktorý účastníci nemôžu skončiť súdnym zmiernom. Rozsudkom na základe uznania alebo vzdania sa nároku rozhoduje súd bez nariadenia pojednávania.

Súd sa pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie musí zaoberať i tým, či vydanie rozsudku nie je vylúčené nielen povahou veci, ale i rozporom s kogentnými právnymi predpismi.

Prvostupňový súd pochybil, ak pri skúmaní predpokladov pre vydanie rozsudku pre uznanie sa nezaoberal, či nie je v rozpore s predpismi pre ochranu spotrebiteľa a či by mohol schváliť zmier, pričom z okolností prejednávanej veci a doposiaľ zistených skutkových záverov je zrejmé, že by nemohol schváliť zmier vo vzťahu k uplatnenej uznanej pohľadávke žalovaným.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Z obsahu vykonaných dôkazov vyplýva, že Zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá 24.03.2011, žalobca podaním zo dňa 12.04.2011 označeným ako oznámenie o postúpení pohľadávky oznámil postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa vo výške 8.013,96 Eur s prísl. výzvou k úhrade z 20.04.2011 oznámil žalovanému mimoriadnu splatnosť úveru ku dňa 20.04.2011 s povinnosťou uhradiť dlžnú čiastku do 04.05.2011.

Prvostupňový súd vzhľadom sa vydanie rozsudku pre uznanie neskúmal aktívnu legitimáciu žalobcu v danom spore aj napriek námietkam vedľajšieho účastníka.

Aktívnu vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - navrhovateľovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane navrhovateľa), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane odporcu) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 06. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „ZOB“), bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ust. § 92 ods. 8 ZOB, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Podľa § 9 ods. 1 ZOB, bankové povolenie sa udeľuje na dobu neurčitú a nie je prevoditeľné na inú osobu ani neprechádza na právneho nástupcu.

Podľa § 7 ods. 1 ZOB, o udelení bankového povolenia rozhoduje Národná banka Slovenska. O udelení bankového povolenia pre banky podľa osobitného predpisu a o udelení bankového povolenia na vykonávanie hypotekárnych obchodov rozhoduje Národná banka Slovenska po prerokovaní s Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“). Žiadosť o udelenie bankového povolenia sa predkladá Národnej banke Slovenska.

Odvolačný súd poukazuje na to, že banka mohla postúpiť svoju splatnú pohľadávku (časť záväzku po jeho splatnosti) za splnenia písomnej výzvy a po uplynutí zákonom stanovenej doby omeškania. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zák. ZOB podlieha bankovému povoleniu na činnosť bánk. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť však iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už (1) splatnými (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Prvostupňový súd sa tak mal pred prejednávaním veci vyrovnáť najprv s namietanou aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu a teda preskúmaním splnenia zákonných predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky .

Vo vzťahu k názoru žalobcu, že bez súhlasu hlavného účastníka je odvolanie vedľajšieho účastníka právne neúčinné a odvolanie vedľajšieho účastníka by malo byť odmietnuté ako neoprávnenou osobou odvolací súd poznamenáva.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Podľa § 93 ods. 3 O. s. p. do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasti súd rozhodne len na návrh.

Podľa § 93 ods. 4 O. s. p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti, ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Z dôvodovej správy k § 93 ods. 2 O.s.p. (k novele účinnej od 15.10.2008): „Navrhovaná právna úprava súvisí s právnou úpravou v zákone č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení 539/2005 Z. z. a zákona 326/2007 Z. z., v zákone č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a v zákone č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov. Úprava má za cieľ umožniť širšiu ochranu osobám na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia a súvisí aj s transpozíciou rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa, osôb, vo vzťahu ku ktorým bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a pod. Navrhovaná právna úprava umožňuje rozšíriť predmet konania na návrh vedľajšieho účastníka. Cieľom navrhovanej úpravy je rozšíriť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem, avšak v ktorých by bolo veľmi problematické zo strany subjektov - ktoré majú vzhľadom na svoje zameranie alebo predmet činnosti záujem na ochrane tohto verejného záujmu - vstupovať do konaní (najmä na strane navrhovateľa) ako vedľajší účastníci. Dôvodom je fakt, že v danej situácii by bolo takmer nemožné preukázať právny záujem

na výsledku. V praxi ide hlavne o právnické osoby v postavení mimovládnych organizácií zameraných na ochranu jednotlivcov a skupín pred diskrimináciou, o združenia na ochranu spotrebiteľov a podobne“.

Skutočnosť, že vôľu vstúpiť do určitého konania prejaví právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, neznamena, že spotrebiteľ musí s jej vstupom do konania súhlasiť. Povahe a účelu občianskeho súdneho sporového konania by sa priechil vstup takéhoto vedľajšieho účastníka do konania, ktorý by bol spotrebiteľovi nanútený. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 3Cdo 188/2012 publikované ako rozhodnutie 62. v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4/2014). V predmetnej veci vstup vedľajšieho účastníka nemožno vyhodnotiť ako nanútený, keďže výslovný nesúhlas žalovaného so vstupom vedľajšieho účastníka nie je obsahom spisu.

Nevyslovený súhlas žalovaného so vstupom vedľajšieho účastníka do konania nemožno považovať za nesúhlas so vstupom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej vo veci 6Cdo 323/2013).

Podstatou účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných je snaha všetkými dostupnými procesnými prostriedkami pomôcť tejto strane, na ktorej v konaní vystupuje, k výhre v spore a má rovnaké procesné práva a povinnosti, ako hlavný účastník konania, teda môže podávať opravné prostriedky. Táto procesná legitímácia na podanie odvolania a dovolania je však obmedzená účastníkom, na strane ktorého vystupuje. Oprávnenie podať odvolanie prináleží vedľajšiemu účastníkovi iba vtedy, ak toto oprávnenie má aj účastník, na stranu ktorého sa pripojil.

V prípade, že tento účastník nemá procesnú legitímáciu na podanie odvolania, nemôže ju mať ani vedľajší účastník. V opačnom prípade by sa vedľajšiemu účastníkovi priznalo viac procesných práv, než má účastník, na ktorého strane vystupuje. Vedľajší účastník môže podať odvolanie aj vtedy, ak odvolanie podal účastník. Ak podá odvolanie len vedľajší účastník, môže ho podať len v tom prípade, ak hlavný účastník s takýmto úkonom vyjadrí súhlas. Akýkoľvek úkon v konaní vedľajší účastník vykoná, nesmie byť v rozpore so záujmami hlavného účastníka, na ktorého procesnej strane vystupuje. Z tejto dikcie nemožno jednoznačne odvodiť, že úkon vedľajšieho účastníka s ktorým nesúhlasí hlavný účastník, bude automaticky zo strany súdu zamietnutý. Nasvedčuje tomu dikcia § 93 ods. 4 O.s.p. „posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností“. Z tejto dikcie možno vyvodíť, že súd bude úkon vedľajšieho účastníka, s ktorým nevyslovil súhlas hlavný účastník, posudzovať so zreteľom na všetky okolnosti prípadu. Môže sa totiž stať, že takýto úkon bude vlastne hlavnému účastníkovi na prospech, v tom prípade môže súd zvážiť, že takýto úkon vykoná, a to napriek nesúhlasu hlavného účastníka (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 10/2013).

Odvolanie podal vedľajší účastník 09.12.2014, teda pred účinnosťou procesného poriadku. Zákon č. 353/2014 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, v § 93 ods. 3 O.s.p. sa za prvú vetu vkladá nová druhá veta, ktorá znie:

„Ak ako vedľajší účastník vstupuje do konania z vlastného podnetu právnická osoba založená alebo zriadená na ochranu spotrebiteľa podľa osobitného predpisu, 10b) súčasťou oznámenia o vstupe musí byť aj súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní, inak súd na oznámenie o vstupe neprihliada.“ Podľa ustanovenia § 92 ods. 6 „Ak nejde o prípad uvedený v § 201 druhá veta, vedľajší účastník je oprávnený podať odvolanie alebo dovolanie len so súhlasom účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje na konaní.“ Tento zákon nadobudol účinnosť 1.1.2015. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel rešpektujúc ústavnú zásadu práva na spravodlivý proces k záveru, že vstup vedľajšieho účastníka do konania je potrebné posudzovať podľa zákonná účinného v čase jeho vstupu. Je rozhodné, že vstup vedľajšieho účastníka do konania bol prvostupňovému súdu oznámený dňa 24.04.2014 a v rozhodnom období sa explicitne zákonom súhlas účastníka, na strane ktorého vystupovať v konaní mieni, nevyžadoval tak, ako to predpokladali právne predpisy účinné v čase oznámenia vstupu. Iba takýto ústavnokonformný výklad dáva zadosť vyššie spomenutej zásade práva na spravodlivý proces. Vo svetle týchto úvah odvolací súd pristúpil k vecnému preskúmaniu veci v zmysle ustanovení účinných v čase oznámeného vstupu (t.j. ku dňu 10.03.2014).

Retroaktivita je spätná účinnosť právneho predpisu kedy tento právny predpis pôsobí i spätne do doby pred svojou platnosťou. Všeobecne je tato pravá retroaktivita považovaná za neprípustnú legislatívnu

techniku, lebo je v rozpore s požiadavkou legitímneho očakávania a právnej istoty. Použitie nepravnej retroaktivity sa všeobecne pripúšťa. Ak nie je v prechodných ustanoveniach výslovne stanovené inak, je pri strete starej a novej úpravy nutné vychádzať z všeobecnej platnej zásady nepravnej retroaktivity procesných noriem, teda aplikácie nových procesných noriem pre skôr začaté konanie.

V prejednávanej veci vedľajší účastník vstúpil do konania podaním zo dňa 07.03.2014, doručenému súdu dňa 10.03.2014. Odvolanie podal v 15 dňovej lehote po doručení mu rozsudku prvostupňovým súdom dňa 09.12.2014.

So zreteľom na uvedené odvolací súd preto v zmysle ustanovenia § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. rozsudok zrušil a v súlade s ustanovením § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Úlohou prvostupňového súdu bude vyrovnať sa s aktívnou legitimáciou žalobcu, ustáliť rozsah platnosti postúpenia pohľadávky a následne sa vyrovnáť s otázkou jej premlčania, vrátane otázky premlčania k najskôr splatným splátkam. Ak je uplatnený nárok nárokom zo spotrebiteľskej zmluvy, je súd v zmysle ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa povinný prihliadnuť na premlčanie ex offa bez toho, aby sa odporcovia premlčania dovoľávali v zmysle Občianskeho zákonníka, keďže ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa je špeciálnym ustanovením k ustanoveniu § 100 ods.1 Občianskeho zákonníka a je ho nutné aplikovať prednostne v prípade nároku uplatneného zo spotrebiteľskej zmluvy. Ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené Zákom č.102/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.05.2014. Vo vzťahu k nemu neboli prijaté žiadne prechodné ustanovenia. Uvedené ustanovenie je ustanovenie procesným, keď orgánu rozhodujúcemu o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez námietky premlčania vznesenej spotrebiteľom. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia a absentujúce prechodné ustanovenie je konajúci súd povinný aplikovať toto ustanovenie a prihliadať na premlčanie ex offa.

Prvostupňový súd tak opätovne posúdi nárok žalobcu a vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.

V ďalšom konaní rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 :0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.